

и общински власти и би възбудило едно много по-сериозно внимание въ отговорнитѣ фактори къмъ мизерията на стачкуващитѣ учители. Както БУС, така КУС никога не сж използвали стачката като срѣдство за борба, държали сж наличната професионална мощъ на учителството въ латентно състояние и сж се задоволявали обикновено съ молби, петиции и книжни резолюции — протести, които никога не сж довеждали до каквито и да било практически резултати за тжнештата въ материална мизерия и пълно безправие учителска професия. А това отношение на фашизиранитѣ учителски съюзи къмъ учителската стачка не е могло и да бжде друго, защото водачитѣ имъ сж агенти на буржуазията и врагове на добре разбранитѣ учителски интереси. По-достойни конкуренти въ това отношение учителскитѣ съюзи иматъ въ лицето на новообразуванния напоследъкъ неутралфашистки учителски съюзъ.

Относно професионалната мощъ на учителството и използване стачката като срѣдство за борба, погрѣшно становище имаше и Учителската социалдемократическа организация. Тя отричаше напълно каквато и да е професионална мощъ на учителството въ борбата му за непосредствени професионални придобивки, като възлагаше всичкитѣ си надежди на Социалдемократическата партия.

Тукъ се налага да си зададемъ въпроса, ако презъ 1922 год. можеха да стачкуватъ професоритѣ отъ нашия държавенъ университетъ, а и учителитѣ още презъ 90-тѣ години да провеждатъ, и то доста успѣшно, стачки, защо да не може учителството да си послужи съ сжщото срѣдство днесъ, когато обективнитѣ условия сж много по-благоприятни въ това отношение, а материалната мизерия и фашистки тероръ надъ учителството сж стигнали до небивали размѣри?¹⁾ Ако една стачка въ университета, въ нѣкоя гимназия или друго срѣдно учебно заведение може да предизвика толковъ много усложнения въ живота на мѣстността, гдето се провежда, и създава доста повишено напрежение въ обществото, нима една учителска стачка, въ по-малкъ или въ по-голѣмъ масщабъ, нѣма да предизвика несравнено по-голѣмъ интересъ и по-голѣмо напрежение не само въ управляващитѣ, но и въ другитѣ обществени срѣди, чиито деца се изоставятъ на улицата по единичката причина, че учителитѣ имъ гледуватъ и не могатъ повече безропотно да понасятъ хумота на мизерията и безправиято, въ които ги е впрегнала съвременната държава? Сжщата тази държава, която на своята висша бюрокрация може да дава месечна заплата такава, каквато не дава за нѣколко години на учителя, макаръ да го ласкае като „народенъ труженикъ“, „народенъ просвѣтителъ“, а го оставя съ изнемошѣло тѣло и костелива дѣсница да носи и вдига факела на „просвѣтата“?! Наистина, учителското търпение до сега е било феноменално, надминава даже и това на вола. Учителътъ е изостаналъ въ това отношение по-назадъ и отъ училищнитѣ слуги: презъ м. февруарий т.г. пресата съобщи, че училищнитѣ слуги

¹⁾ Движението и борбитѣ на учителството и държавнитѣ служачи въ Ромъния, които не бѣха получили заплатитѣ си за нѣколко месеци провалиха кабинета на проф. Йорга.